

„TY JSI TAK ROZTOMILÁ!“

„Krása je jediný dar, který pomíjí.“

— Pavlína Pořízková

„Marta je tlustá!“ oznámila Jules radostně všem přítomným, když její nejmilejší paní na hlídání vstoupila do obývacího pokoje. Bůh žehnej Martě. Vřele a krásně se usmála a něžně odpověděla: „Máš pravdu, Jules. Jsem tlustá.“

Honem jsem se do toho vložila, protože mi bylo neuvěřitelně trapně: „Moc ráda tě vidím, Marto! Jak se máš?“

Několik dnů poté přijeli na návštěvu moji rodiče a Jules přivítala mou mámu otázkou, co to má pod bradou za povislou kůži – díky populárnímu seriálu 90. let *Ally McBealová* je tahle součást anatomie známá jako „lalok“.

„Babi, tobě tady visí kůže. Proč? A máš na obličejích tolik čárek! Máš je tady a tady a tady a tady taky!“ komentovala Jules a přejížděla babičce prstíkem po všech vráskách, které na jejím obličejích našla.

„Mám jich hodně, Jules. Tohle se děje s kůží, když člověk zestárne,“ vysvětlila babička.

Tímto způsobem zvědavé tříleté dítě pozoruje svět – bez špetky posuzování. Někteří z nás jsou tlustí. Někteří mají „čárky“ a povislou kůži. Samozřejmě to tak je, ale stejně! Takhle to nemohlo pokračovat. I když jsem věděla, že vysvětlovat někomu tak malému problematiku taktu by byla ztráta času, bylo mi jasné, že musím Jules obeznámit s tím, že i když lidé moc rádi poslouchají podrobnosti jejího pozorování, když jde o kytičky a stromy, postřehy o vzhledu lidí bude lepší nechat si pro sebe. *Jak to ale udělat, aby Jules nezískala dojem, že je něco špatného na tom být kulatější nebo vrásčitý?*

Tato otázka se mi bez přestání honila hlavou, když jsme později s Jules vyrazily do obchodu, kde mi okamžitě došlo, co mě čeká. Ať už Jules řeknu cokoli – například „není slušné komentovat vzhled ostatních“ –, zkaží mi to všichni ti lidé, kteří jí při setkání vždycky řeknou přesně to, co si myslí o jejím vzhledu: je roztomilá. Stejně jako všechny malé děti s velkýma očima, malým nosíkem a baculatým obličejem byla Jules skutečně roztomilá. A lidé roztomilost zbožňují.

První komentář přišel v oddělení ovoce a zeleniny.

„Ahoj, beruško, no nejsi ty miláček?“ rozplývala se jedna žena.

Nijak mě nepřekvapilo, že Jules se na ni podívala prázdňým pohledem, a tak jsem se já slušně usmála a přikývla a přemýšlela jsem, zda Jules vůbec tuší, co to „miláček“ je.

Pak v oddělení mléčných výrobků cukrovala jiná dáma: „Ahoj, parádnice!“

Jules na ni zase jenom zírala, a tak jsem řekla: „Dobrý den.“

„Je prostě rozkošná!“ prohlásila. „Absolutně úžasná.“

„Děkuji,“ odpověděla jsem a pak jsem začala uvažovat, za co to vlastně děkuji. Chci říct, když mi někdo pochválí kabelku, říká tím v podstatě: „líbí se mi tvůj vkus“, takže „děkuji“ dává smysl. Ale když někdo řekne, že mé dítě je roztomilé, za co mu děkuji? „Děkuji, že mi říkáte, že vám dělá radost na ni pohledět?“ Nebo: „Moc mě těší, že se vám líbí, jak se smíchaly moje a manželovy geny. Povedla se, nemyslíte?“ To zní trochu divně.

Rána z milosti přišla u pokladny. Jules seděla v nákupním vozíku, já jsem platila kartou, když vtom dobře stavěný a vysoký muž, který nahlas

Jako by lidé měli pocit, že děti jsou jiný druh.